

2 + P

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

OPENBARE ZITTING VAN HET KORT GEDING VAN 7 april 2009.

NR. 09/307/C VAN HET REGISTER KORT GEDING
Bijlagen: 1 dagvaarding
3 conclusies

PRO DEO VAN 13 FEBRUARI 2009 - BI. D0 0900333
Duur : 2 jaar

In zake van : *digitaal*

- 1. De heer [redacted], zonder beroep, van Armeense nationaliteit, wonende te [redacted]
- 2. Mevrouw [redacted], zonder beroep, van Armeense nationaliteit, wonende te [redacted]

Toegelaten tot het voordeel van de kosteloze rechtspleging bij beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel dd. 13 februari 2009.

EISERS

Vertegenwoordigd door Mtr [redacted]
VAN CAUTER, advocaat (9000 Gent, Recolettenlei, 39-40).

Tegen :

De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister van Migratie- en Asielbeleid, Dienst Vreemdelingenzaken, met burelen te 1000 Brussel, Antwerpsesteenweg, 59b.

VERWEERDER

Vertegenwoordigd door Mtr Edda MATTERNE, advocaat (1050 Brussel, Louizalaan, 391 - bus 11/12).

REPERT.
N° 09/15234

*aanleg - geen beslissing - 3° aanleg
 5 j nog steeds geen antwoord -
 advies om terug te keren - gereesbaar -
 art 3 x 8 EVR
 te keren - dwangsom - geen*

*2° AFSCHRIFT afgeleverd aan
 (vrij: art. 260, 2°
 Wb. registratie)
 G.W., art. 792-1030)*

*Aanleg en 3° Vw - nationaliteit
 heraanleg C-besmetting - wa
 aanranger - DVE wett of
 kort geding - mon-facit standpunt
 Belgische Staat en sieren 6 m beslissing
 verplichting afgifte verbodvergunning*

B-KA

* * *

In dit geding wordt geconcludeerd en gepleit in het Nederlands ter openbare zitting van 30 maart 2009.

Na beraad spreekt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel volgende beschikking uit :

Gezien :

- de dagvaarding betekend door exploit van Mtr Peter Coene, gerechtsdeurwaarder verblijvende te 1020 Brussel, dd. 24 februari 2009;
- de syntheseconclusie voor eisers neergelegd ter zitting van 23 maart 2009 en de 2de syntheseconclusie neergelegd ter zitting van 30 maart 2009;
- de conclusie voor verweerder neergelegd ter griffie op 27 februari 2009;

Gehoord in hun pleidooien de raadslieden van partijen;

* * *

1. - Vordering

De vordering die de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] tegen de BELGISCHE STAAT richt, strekt ertoe :

"De vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren,

Aan de Belgische staat het gebod op te leggen :

- *aan de gemeente Schaarbeek de opdracht te geven om eisende partijen samen met hun drie kinderen en hun kleindochter in te schrijven in het vreemdelingenregister en hun een verblijfsvergunning af te leveren met een geldigheidsduur van drie maanden,*
- *aan de gemeente Schaarbeek de opdracht te geven om deze verblijfsvergunning ambtshalve te verlengen tot wanneer de dienst Vreemdelingenzaken na advies van de ambtenaar geneesheer, een definitieve beslissing heeft genomen met betrekking tot het verzoek tot regularisatie van eisende partijen,*
- *een beslissing te nemen over het regularisatieverzoek van eisende partijen binnen een termijn van maximaal zes maanden vanaf deze beschikking,*

De Belgische Staat te veroordelen tot het betalen van een dwangsom van 1.000 EUR per dag vertraging in de naleving van de maatregelen die bij deze beschikking zouden bevolen worden,
 ...

De BELGISCHE STAAT vraagt in hoofdorde dat de kort gedingrechter zich zonder rechtsmacht zou verklaren om van de vordering kennis te nemen, ondergeschikt vraagt hij de vordering ongegrond te verklaren.

Feiten

Op 6 mei 1996 dienen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] bij de BELGISCHE STAAT een eerste asielaanvraag in voor zichzelf en voor hun drie kinderen, [REDACTED]

Diezelfde dag, 6 mei 1996 neemt de BELGISCHE STAAT zowel voor de heer [REDACTED] als voor mevrouw [REDACTED] een beslissing van weigering van verblijf.

Op 9 mei 1996 dienen de heer [REDACTED] en mevrouw AR een dringend beroep in tegen de beslissingen van 6 mei 1996.

Bij beslissingen van 20 februari 1998 worden de beslissingen van weigering van verblijf van 6 mei 1996, bevestigd.

Zowel aan de heer [REDACTED] als aan mevrouw [REDACTED] wordt diezelfde dag op 20 februari 1998 een bevel gegeven het land te verlaten binnen de vijf dagen.

Op 13 juni 1998 wordt de heer [REDACTED] gerepatrieerd.

Diezelfde dag zou mevrouw [REDACTED], zo betoogt de BELGISCHE STAAT, een verklaring van vrijwillig vertrek hebben afgelegd en samen met haar drie kinderen het land hebben verlaten.

Op 24 mei 2000 dienen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] een tweede asielaanvraag in voor zichzelf en voor hun kinderen Karen en Emilia.

Diezelfde dag, 24 mei 2000 neemt de BELGISCHE STAAT zowel voor de heer [REDACTED] als voor mevrouw [REDACTED] een beslissing van weigering van verblijf.

Op 29 mei 2000 tekenen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] een dringend beroep aan tegen de beslissingen van weigering van verblijf.

Bij beslissing van 20 december 2000 worden de beslissingen van weigering van verblijf van 24 mei 2000 bevestigd.

Zowel aan de heer [REDACTED] als aan mevrouw [REDACTED] wordt diezelfde dag op 20 december 2000 een bevel gegeven het land te verlaten binnen de vijf dagen.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] richten zich tot de Raad van State met een vordering tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 20 december 2000.

Bij arrest op 11 maart 2003 uitgesproken worden beide vorderingen verworpen.

Op 27 november 2001 dienen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] via de burgemeester van de gemeente Schaarbeek een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, laatste alinea van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bij beslissing van 10 februari 2003 worden de aanvragen bij gebreke aan uitzonderlijke omstandigheden onontvankelijk verklaard.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] worden van deze beslissing in kennis gesteld op 5 maart 2003.

Op 23 juni 2003 dienen ze een opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De BELGISCHE STAAT neemt geen beslissing.

Op 5 mei 2004 dienden de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

In die aanvraag maken ze voor het eerst gewag van het feit dat mevrouw [REDACTED] reeds jaren aan een ernstige vorm van de ziekte van Erevan zou lijden.

Bij de aanvraag voegen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] medische verslagen waaruit blijkt dat mevrouw [REDACTED] minstens sinds 1994 aan de ziekte van Erevan lijdt.

Ze voegen tevens een medisch verslag op 31 maart 2004 opgemaakt door dokter [REDACTED]

Ook in verband met die aanvraag neemt de BELGISCHE STAAT geen beslissing.

Vanaf 10 april 2007 richt de raadsman van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] brieven aan de BELGISCHE STAAT waarin hij aandringt op een behandeling van hun aanvraag.

Op 2 mei 2007, 2 oktober 2007, 12 oktober 2007, 20 mei 2008, 18 juli 2008, 29 september 2008, 16 november 2008, 5 december 2008 richt de raadsman van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] een aangetekende brief aan de BELGISCHE STAAT waarin hij vraagt de aanvraag van zijn cliënten te behandelen.

Ondertussen raakte ook de heer [REDACTED] besmet met het hepatitis C- virus.

De BELGISCHE STAAT richt uiteindelijk op 19 december 2008 een brief aan de raadsman van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] waarin hij uiteenzet dat hij diens aanvraag van 5 mei 2004 goed ontvangen heeft maar die aanvraag niet kan behandelen omdat hij nog steeds wacht op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

3. - Rechtsmacht

De BELGISCHE STAAT voert aan dat de kort geding rechter zonder rechtsmacht is van de vordering kennis te nemen.

Op grond van artikel 584, eerste lid, in fine Ger.W. zijn slechts die zaken aan de rechtsmacht van de voorzitter, zetelend in kort geding onttrokken, waaromtrent de wet niet alleen het bodemgeschil, maar ook het treffen van voorlopige maatregelen aan de rechtelijke macht onttrekt, hetzij impliciet, hetzij door toekenning van deze macht aan een andere instantie. (LINDEMANS, D., *Kort Geding*, Antwerpen, Kluwer, 1985, 46, nr. 68).

In dit verband dient verwezen naar de artikelen 17 en 18 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State. Overeenkomstig artikel 17 § 1 kan de Raad van State als enige de schorsing bevelen van de tenuitvoerlegging van een voor vernietiging vatbare akte van een administratieve overheid. Overeenkomstig artikel 18 kan de Raad van State, in geval van vordering tot schorsing, als enige, bij voorraad alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten, die overeenkomstig artikel 144 G.W. tot de uitsluitende bevoegdheid van de rechtbanken behoren.

De bevoegdheid van de Raad van State doet geen afbreuk aan de rechtsmacht van huidige rechtbank om uitspraak te doen over geschillen betreffende subjectieve rechten, waarbij het de kort gedingrechter toekomt om in geval van hoogdringendheid voorlopige maatregelen te bevelen ter voorkoming van schade, wanneer deze het gevolg is van een ogenschijnlijke schending van een subjectief recht

van één van de partijen, waaraan een rechtsplicht in hoofde van de andere beantwoordt.

Het Hof van Cassatie besliste in zijn arrest van 4 maart 2004 (C.03.0346.N – C.03.0448.N – C.03.0449. zie www.cass.be) in verband hiermee het volgende :

“Overwegende dat het bestuur dat op grond van zijn discretionaire bevoegdheid een beslissing neemt, over een beoordelingsvrijheid beschikt die het de mogelijkheid biedt zelf te oordelen over de wijze waarop het zijn bevoegdheid uitoefent en de meest geschikt lijkende oplossing te kiezen binnen de door de wet gestelde grenzen ;

Dat de rechterlijke macht bevoegd is om een door het bestuur bij de uitoefening van zijn niet-gebonden bevoegdheid begane onrechtmatige aantasting van een subjectief recht zowel te voorkomen als te vergoeden, maar daarbij aan het bestuur zijn beleidsvrijheid niet vermag te ontnemen en zich niet vermag in de plaats van het bestuur te stellen : dat de rechter in kort geding dit evenmin mag doen;

Dat de rechter in kort geding op grond van een voorlopige en marginale beoordeling van de zorgvuldigheid waarmee het bestuur moet handelen, bepaalde daden kan opleggen of verbieden, maar dit enkel kan doen wanneer hij in redelijkheid tot de conclusie komt dat het bestuur niet heeft gehandeld binnen de grenzen waarin het moet optreden;

Dat de kort gedingrechter bij de voorlopige beoordeling van de rechtmatigheid van het overheidsoptreden een criterium dat aan de overheidsbeslissing ten grondslag ligt, niet mag uitsluiten zonder te beslissen dat, prima facie, dit criterium niet regelmatig was aangewend ; dat hij evenmin naar eigen opvatting andere criteria in de plaats mag stellen die tot een andere beslissing leiden.”

De vordering van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] strekt ertoe een beweerde schending van subjectieve rechten die zij menen te putten onder meer uit artikel 3 en 8 E.V.R.M., stop te zetten.

De kort gedingrechter heeft rechtsmacht om voorlopig en marginaal te oordelen of het bestuur bij de uitoefening van zijn bevoegdheid prima facie een onrechtmatige aantasting heeft begaan van de subjectieve rechten van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] zonder zich in de plaats te kunnen stellen van het bestuur.

De kort gedingrechter kan enkel binnen dit strikt gedefinieerd kader voorlopige maatregelen nemen teneinde eventueel door het bestuur begane onrechtmatige aantastingen van subjectieve rechten te voorkomen.

4. - Bevoegdheid

In de dagvaarding wordt vermeld dat de zaak spoedeisend is. De kort gedingrechter is bijgevolg bevoegd om de grond van de zaak te onderzoeken. (Cass., 11 mei 1990, *Pas.*, 1990, I, 1045).

5. - Ten gronde

Er is urgentie in de zin van artikel 584, eerste lid Ger.W. telkens wanneer de vrees voor een schade van een bepaalde omvang of voor ernstige ongemakken het nemen van een onmiddellijke beslissing noodzakelijk maakt (Cass. 21 mei 1987, *Pas.*, 1987, I, 1160).

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] worden gevolgd daar waar zij stellen dat het onaanvaardbaar is dat de BELGISCHE STAAT gedurende jaren stilzit en hun aanvraag onbehandeld laat.

Uit het feitenrelaas zoals beide partijen het weergeven, blijkt dat de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] op 5 mei 2004 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, lid 3 van de genoemde wet van 15 december 1980 terwijl de BELGISCHE STAAT tot op vandaag de aanvraag niet heeft behandeld.

Ook alle aangetekende brieven die de raadsman van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] in de maanden tussen 10 april 2007 en eind december 2008 aan de BELGISCHE STAAT heeft gericht, bleven onbeantwoord.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] worden gevolgd waar ze stellen dat de niet behandeling van hun verzoek prima facie een inbreuk uitmaakt van de rechten die zij putten onder meer uit de artikelen 3 en 8 E.V.R.M.

Zij worden niet gevolgd in hun stelling dat de lange tijdsduur die er vanaf het indienen van de aanvraag tot op vandaag verstreken is, gecombineerd met hun gezondheidstoestand, ertoe zouden leiden dat aan de BELGISCHE STAAT het gebod zou moeten worden opgelegd om de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] te doen inschrijven in de vreemdelingenregisters en hun een verblijfsvergunning te doen afleveren.

Op grond van de artikelen 9 en volgende van de genoemde wet van 15 december 1980 beslist de BELGISCHE STAAT al dan niet in te gaan op het verzoek tot regularisatie dat de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] op 5 mei 2004 hebben geformuleerd.

Het is niet aan de kort gedingrechter om in het kader van deze procedure een beslissing te nemen in plaats van de bevoegde autoriteiten en zich in de plaats van het bestuur te stellen.

Het nadeel dat de BELGISCHE STAAT lijdt bij de toekenning van de maatregel, weegt niet op tegen het nadeel dat de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] lijden in het geval de hierna omschreven maatregel niet zou worden toegekend.

De vordering wordt toegekend zoals hierna bepaald.

OM DIE REDENEN,

Annemie ROBIJNS, Rechter, aangesteld om de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg, zetelende te Brussel, te vervangen;

Bijgestaan door E. MELIS, griffier;

Gezien de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekende over het voorlopige, na tegenspraak;

Alle andere of strijdige besluiten verwerpend;

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond zoals volgt,

Legt aan de BELGISCHE STAAT het gebod op om binnen de zes maanden na de betekening van deze beschikking een beslissing te nemen in verband met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 die de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] op 5 mei 2004 tot de burgemeester van de gemeente Schaarbeek richtten,

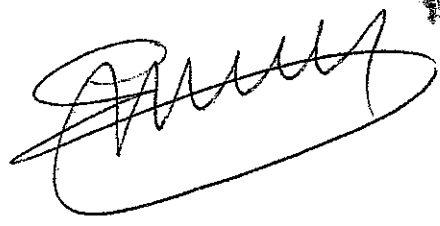
Veroordeelt de BELGISCHE STAAT tot het betalen van een dwangsom van 100 EUR die hij aan de heer [REDACTED] en van 100 EUR die hij aan mevrouw [REDACTED] verschuldigd is per dag vertraging in de naleving van deze uitspraak,

Zegt dat de totale dwangsom die aan de heer [REDACTED] verschuldigd is, niet hoger mag zijn dan 10.000 EUR,

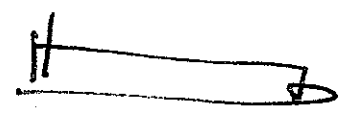
Zegt dat de totale dwangsom die aan mevrouw [REDACTED] verschuldigd is, niet hoger mag zijn dan 10.000 EUR,

Veroordeelt de BELGISCHE STAAT tot het betalen van de kosten van het geding, in hoofde van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] begroot op 194,33 EUR (in debet) + 1.200 EUR. en in hoofde van de BELGISCHE STAAT begroot op 1.200 EUR.

Aldus gewezen en uitspraak gedaan ter openbare zitting van het kort geding van 7 april 2009.

E. MELIS

A. ROBIJNS

